

Prof. dr. Jusuf ŽIGA

Životno djelo Muhameda Mašića - kao opomena

(Saopštenje na simpozijumu Život i djelo Gračanlije Muhameda Seida Mašića, održanom 23.5.1997. godine u organizaciji Gračaničkog glasnika, a u okviru promocije njegovog trećeg broja)

O životnome djelu rahmetli Muhameda Mašića će, u aksiološkome smislu, konkretnije govoriti moje kolege. A doista se i ima o čemu kazivati: njegovome vrhunskom poznavanju arapskoga jezika i njime

ispisanoj poeziji kao da mu je to bio maternji, o tarihu, u koga je tako moćno ugradio sebe, o kaligrafskom daru ispisivanja arapskoga teksta kao da mu je to bila životna profesija, o veoma zrelim promišljanjima stanja islamskoga duha u svijetu prije pedesetak godina i kasnije, o suptilnim analizama ponašanja ondašnjih i, dakako, današnjih velikih sila spram muslimanskog svijeta i da dalje ne navodim.

Sebi sam dao za pravo da iznesem nekoliko misli povodom životnoga iskustva rahmetli Muhameda Mašića.

Muhamed Mašić, dakle, kao opomena!

Jednom prigodom sam, nažalost, sličnim povodom, javno kazao:

Bošnjaci su spremni priznati nekome da vrijedi, ako stvarno vrijedi, tek kad ga pošalju na onaj svijet. A dok je živ, takvog su jedino kadri blatiti i rušiti.

Ima još jedna tragikomična pojava u Bošnjaka.

Bošnjačko biće permanentno najedri individualno darovite i sposobne ljude, ali se, nažalost, taj njihov individualni potencijal nikako i nikada ne uspijeva uvezati u jedan osmišljeniji i uspješan nastup na povijesnoj sceni. Stoga je ovaj narod već dulje vremena u nekome raskoraku između onoga što, na individualnome planu, doista zavređuje, i onoga što mu se, na kolektivnoj razini, obezglavljenom, priređuje. Onda se stalno čudimo što tako kontinuirano i na isti način, stradamo, pripisujući krivicu drugima, tj. fašistima i dželatima zato što su fašisti i dželiti. A šta bi to drugo i mogli biti? Što je, dakle, s nama?

Znam, možda će i ovdje biti onih koji su, na izneseno, spremni uzvratiti: Pa šta smo to mogli više i bolje, u okolnostima kakve su bile? Smije li to biti opravdanje? Da li je to uopće opravdanje? Ko može podastrijeti ikakvo opravdanje za toliko poklanih, prognanih i silovanih samo tokom minule agresije na Bosnu? Pa da je to prvi put, ni po jada. Kada smo to, na primjeren način, predvidjeli tragediju (a pogotovo njene razmjere), koja nam se spremala? A već dva stoljeća traju strašna ponižejna i satrapaluci ovog naroda. Pogledajte gdje smo bili samo nekoliko generacija ispred moje, a gdje smo ovoga časa.

Uostalom, podignemo li analizu stanja duha islamskog svijeta na globalnu razinu, vidjet ćete da je i tamo, manje više, isto. Šta danas predstavlja cifra od preko milijardu muslimana na planeti u svjetskoj banci referentnih podataka: u domenu znanosti i znanstvenih otkrića, vojnim potencijalima, kapitalu itd? Koliko je među njima nobelovaca i stvarnih svjetskih autoriteta? Jedva nekoliko procenata. Dvadesetpostotna populacija u svemu tome participira sa deseterostruko manjim omjerom nego što bi smio biti. A prva riječ koja je, putem Kurana, upućena muslimanima je bila: *IKRE* (Uči!).

Zašto o svemu ovome govorim?

Zato što je o suštini ove pojavnosti, tj. o sunovratu islamskoga svijeta i u vlastite i u tuđe negativne codove života, svojevremeno pisao i rahmetli Muhamed Mašić. Nažalost, nije bilo onih, ili, da možda budem blaži u formulaciji, malo je bilo onih koji su to bili spremni pročitati, a kamoli ozbiljnije shvatiti.

Umjesto zaključka, završit ću svoje kratko obraćanje dobro poznatom i mudrom izrekom: Ljudi koji se ne uče na vlastitome povijesnom iskustvu, osuđeni su da ga ponavljaju!

A evo kako bi ti Muhamed Mašić kazao:

Ni onda, niti ikad poslije, nisam priznavao važnost onoj izreci pleti kotac ko otac!, nego sam sebi postavio pravilo: pleti kotac bolje nego otac!

